

Imødekommen og Kjøelighed mod den høje Regjering, som altid har udmærket den Side af Tinget, hvortil jeg hører. Vi have antaget, at vi burde føie os efter den høje Regjering, fordi vi ikke antog det for muligt, hverken nu eller senere at staffe den paagjældende Egn et Jernbaneanlæg, hvis vi ikke gif ind paa det nu forelagte Lovforslag, og fordi vi ikke turde paatage os Ansvar for at nægte dem en Jernbane, som selvfølgelig vil komme enkelte af denne Egn's Behovene til Gode, om den end langtfra tilfredsstillende berettigede Krav, som fra Flertallet i denne Egn stilles. Vi have endvidere troet at kunne gjøre det, fordi vi ved den Retningslinie, som vi have foreslaaet at give Banen, antage, at der er en Udfordring af, hvorledes vi mente, at mulige fremtidige Baneanlæg her skulle føres, og fordi vi tro, at vi ved at give Banen den Retning, vi foreslaa, dog noget imødekommer de Ønsker, som det nu er umuligt at tilfredsstille. Vi foreslaa nemlig først at føre Banen i Hovedretningen fra Vøgstør til Hobro, der gaar fra Nordvest til Sydøst, idet vi først føre den fra Vøgstør til Mars, i denne Retning, men fra Mars foreslaa vi at give Banen paa en Strækning af omtrent 1³/₄ eller maasse 2 Mil til Aalestrup, en Retning, som nærmere nærmer sig Linien Nordøst-Sydvest, medens den fra Aalestrup atter faar Retningen imod Hobro og altsaa gaar i østlig Retning. Vi naa saaledes den Baneforbindelse, som man ønsker i Nord og Syd i Stedet for Banestrekningen i Nordvest og Sydøst ved dette Stykke mellem Mars og Aalestrup, hvorved vi ogsaa, idet vi tillige foreslaa en Udgang til at bygge en privat Bane fra Aalestrup til Viborg, tro, at give en Hjælp til at denne Egn i det Hele faar en Jernbaneforbindelse mellem Aalborg og Viborg, der ganske vist er den, som Flertallet af de Udtaleser, der ere komne til os, antyder som den riistige Vej, at gaa. Det er ikke nogen som helst Tvivl om, at ved det Baneanlæg, som nu foreslaas og tilraades, gaar man berettigede Interesser, navnlig Aalborgs Interesser, og hele den nordlige Egn's Interesser, meget nær, og jeg vilde ikke have været med til det, og vilde ikke have gaet ind paa det, jeg vilde ikke have staaet her som Ordfører for denne Sag, naar jeg ikke troede, at det vi her foreslaa, netop var at give denne Bane den Retning, som vi troede, at den skulde have, for at vi kunde imødekomme disse Ønsker, saavidt som det for Diebliffet er muligt at imødekomme dem, og saaledes, at der er Mulighed for ad Nare ved at bygge en Bane fra Mars enten til Svendsstrup s. Gr. eller det er den korteste

Vej, det er omtrent 3 Mil eller over Nibe til Aalborg, hvad der er noget længere. — at imødekomme disse berettigede Krav. Jeg har som Følge deraf kun at henviser til de forskjellige Andragender, som ere komne til os. Jeg finder Aalebning til at fremhæve med Hensyn til det Andragende, som med den nu foreliggende Betænkning er trykt som Bilag, — det er et Andragende fra Aalborg Byraad, — at man der har glemt at anføre, at dette Andragende er albeles nytt. Det er kommet til os nu for faa Dage siden. Der staa ingen Dato anført, og jeg erindrer den ikke, men jeg er sikker paa, at det er indbragt fra faa Dage siden. I den Betænkning, som findes for forrige Samling, er der adskillige Andragender fra forskjellige Autoriteter. Sa, det er egentlig ikke et rigtig Udtryk at kalde Landhoforeningerne for Autoriteter, men det er Andragender fra saadanne, som have repræsenteret Befolkningen i dens Helhed, og disse Andragender findes aftrykte i Betænkningen fra forrige Aar. Deraf vil det som sagt fremgaa, at man i det Hele ikke i denne Egn nærer synderlig Sympathi for det foreliggende Lovforslag. Jeg begyndte med at sige, at vi ikke turde paatage os det Ansvar nu, at nægte denne Lov, og ikke give denne Befolkning berøppe Veilighed til at tage denne Jernbane, om de vilde have den, men paa den anden Side seer jeg ogsaa klart, at det ligger den paagjældende Befolkning nærmest at vide Bested om det, og at den er nærmest berettiget til at sige, at faa vi ingen anden Bane end denne, ville vi ingen have. De kunne sige det nu og vægre sig ved at give det Tilflugt, som forlanges af dem, men vi have Banfelighed ved, eller rettere det er umuligt for os at sige Denne Bane maad ikke bygges, vi vilde ikke under nogen som helst Betingelse give Regjeringen Bemyndigelse til at bygge denne Bane, selv om de paagjældende Kommuner ere villige til at give det fornødne Tilflugt. Men hvis de paagjældende Kommuner's Bestyrelser vilde taae dette Ansvar paa sig, og sige: Denne Bane kunne vi ikke bruge, og vi vilde hellere være uden Bane end at faa denne Bane, saa ligger Veien aaben for dem ved at sige, at de ikke vilde give dette Tilflugt til at faa denne Bane bygget. Det er et Ansvar, som disse Kommuner kunne tage paa sig, men det kunne vi ikke her. — Med Hensyn til de Endringsforslag, som ere stillede, vil jeg tillade mig blot at bemærke, at ved det Endringsforslag af Flertallet, som er anført under Nr. 1 i Betænkningen, og det Forslag af Flertallet, som er anført under Nr. 5, er det glemt at